

Lopullinen merkki

Joh. 18:1-27

1. Tämän sanottuaan Jeesus lähti opetuslapsineen Kidroninpuron toiselle puolelle. Siellä oli puutarha, ja hän meni opetuslastensa kanssa sinne.

2. Myös Juudas, hänen kavaltajansa, tiesi paikan, sillä Jeesus ja hänen opetuslapsensa olivat usein kokoontuneet sinne.

3. Niinpä Juudas otti mukaansa sotilasosaston sekä ylipappien ja fariseusten palvelijoita, ja he tulivat sinne lyhdyt, soihdut ja aseet mukanaan.

4. Silloin **Jeesus, tietäen kaiken**, mikä häntä kohtaisi, astui esiin ja kysyi heiltä: "Ketä te etsitte?"

5. He vastasivat: "Jeesus Nasaretilaista." Jeesus sanoi heille: "**Minä se olen.**" Myös hänen kavaltajansa Juudas seisoivat heidän joukossaan.

6. Kun Jeesus sanoi: "Minä se olen", he perääntyivät ja **kaatuivat maahan.**

7. Hän kysyi heiltä jälleen: "Ketä te etsitte?" He vastasivat: "Jeesus Nasaretilaista."

8. Jeesus sanoi: "Minähän sanoin, että minä se olen. Jos te siis minua etsitte, **antakaa näiden mennä.**"

9. Näin tapahtui, jotta toteutuisi sana, jonka hän oli puhunut: "Niistä, jotka sinä olet antanut minulle, en ole kadottanut yhtäkään."

10. Simon Pietari, jolla oli **miekka**, veti sen esiin, iski ylipapin palvelijaa ja löi häneltä oikean korvan irti. Palvelijan nimi oli Malkos.

11. Mutta Jeesus sanoi Pietarille: "Pistä miekkasi tuppeen. **Isä on antanut minulle tämän maljan. Enkö minä joisi sitä?**"

12. Silloin sotilasosasto, sen komentaja ja juutalaisten palvelijat ottivat Jeesuksen kiinni. He sitoivat hänet

13. ja veivät hänet ensin Hannaksen luo, sillä tämä oli Kaifaksen appi, ja Kaifas oli sinä vuonna ylipappina.

14. Juuri Kaifas oli antanut juutalaisille neuvon, että **olisi parempi, jos yksi ihminen kuolisi kansan puolesta.**

15. Simon Pietari ja eräs toinen opetuslapsi seurasivat Jeesusta. Tämä opetuslapsi oli ylipapin tuttu ja meni Jeesuksen mukana sisälle ylipapin pihaan,

16. mutta Pietari jäi seisomaan portin ulkopuolelle. Niin se toinen opetuslapsi, joka oli ylipapin tuttu, tuli ulos, puhui portinvartijalle ja toi Pietarin sisälle.

17. Silloin palvelustyttö, joka oli portinvartijana, sanoi Pietarille: "Etkö sinäkin ole tuon miehen opetuslapsia?" Hän vastasi: "**En ole.**"

18. Koska oli kylmä, palvelijat ja vartijat olivat tehneet hiilivalkean ja seisovat lämmittelemässä. Myös **Pietari seisoivat heidän kanssaan lämmittelemässä.**

19. Ylipappi kysyi Jeesukselta hänen opetuslapsistaan ja opetuksestaan.

20. Jeesus vastasi hänelle: "**Minä olen puhunut julkisesti maailmalle.** Olen aina opettanut synagogassa ja temppelissä, jonne kaikki juutalaiset kokoontuvat. Salassa en ole puhunut mitään.

21. Miksi minulta kysyt? Kysy niiltä, jotka ovat kuulleet, mitä minä olen heille puhunut. He kyllä tietävät, mitä olen puhunut."

22. Kun Jeesus oli tämän sanonut, yksi viereissä seisovista vartijoista löi häntä kasvoihin ja sanoi: "Noinko sinä vastaat ylipapille?"

23. Jeesus sanoi hänelle: "Jos minä puhuin väärin, todista se vääräksi. Mutta jos puhuin oikein, **miksi lyöt minua?**"

24. Silloin Hannas lähetti hänet sidottuna ylipappi Kaifaksen luo.

25. Kun Simon Pietari seisoivat lämmittelemässä, häneltä kysyttiin: "Etkö sinäkin ole hänen opetuslapsiaan?" Hän kielsi ja sanoi: "En ole."

26. Yksi ylipapin palvelijoista, sen sukulainen, jonka korvan Pietari oli lyönyt irti, sanoi: "Enkö minä nähnyt sinua puutarhassa hänen kanssaan?"

27. **Pietari kielsi jälleen, ja samassa lauloi kukko.**

Golgatan tielle

Mitä sinä näet katsellessasi Jeesusta matkalla kohti Golgatan ristiä? Kuka ja millainen hän on suhteessa sinuun? Mitä Golgatan tie merkitsee sinulle?

Kun käymme nyt kulkemaan yhdessä Jeesuksen kanssa kärsimystietä, meidän on eräässä mielessä helppo samaistua niihin henkilöihin, jotka sen tien varrella kohtaamme. Niissä näemme koko maailman ja oman pahuutemme aivan niin kuin virren värssy kuvaa:

Juudaan suu ja viekas kieli,
kieltämiset Pietarin,
julma päätös Kaifaankin,
Pilatuksen pelkomieli,
Herodeksen kopeus
maailman on kuvaus.
(Virsi 56:6)

Kuitenkin kaiken keskuksessa on Herra Jeesus itse. Keskittykäämme Häneen tietoisina, että Golgatan tien jokainen askel otettiin juuri Sinun tähtesi. Me emme kykene samaistumaan Jeesukseen, Hänen tuskansa ja Hänen voittonsa ylönousemuksessa ylittää kaiken oman kokemusmaailmamme ja ymmärryksemme, mutta muista Hän samaistui sinuun. Hän otti sinun syntisi niin omikseen, että Raamattu sanoo: *"Hänet, joka ei synnistä tiennyt, Jumala teki meidän tähtemme synniksi, jotta me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi."* (2 Kor. 5:21) Jumala rakastaa sinua niin paljon, että antoi oman Poikansa sinun sijaisekseen ristin tuskiin. Siksi sinä saat kaikki syntisi anteeksi. Saat ottaa tämän Herran lupauksen vastaan nytkin omalle kohdallesi. Hän teki sen sinun tähtesi ja sinua varten.

Lopullinen merkki

Johanneksen evankeliumi siirtyy siis nyt varsinaiseen huipennukseen. Luvut 18-21 kuvaavat viimeisen ja lopullisen tunnusmerkin. Tähän mennessä Johannes on kuvannut kuuttatoista merkkiä, joista kahdeksan on ollut tunnustekoita ja kahdeksan "Minä olen" julistuksia. Nyt tullaan viimeiseen suureen tunnusmerkkiin.

Nimitys merkki nousee toisen luvun tapahtumista, joissa Jeesus oli Jerusalemissa ja puhdisti temppelin. Siinä yhteydessä Häneltä kysyttiin:

"Minkä tunnusmerkin sinä näytät, kun näitä teet?"

Jeesukselta pyydettiin tunnusmerkkiä, joka olisi osoittanut, että Hänellä oli oikeus ja valta tehdä se, minkä Hän oli tehnyt. Jeesus vastasi heille tavalla, joka varmasti kuulosti heistä salaperäiseltä. Opetuslapsetkaan eivät vielä silloin kyenneet ymmärtämään, mitä Jeesus tarkoitti sanoessaan:

"Hajottakaa maahan tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä."

Toisessa yhteydessä Jeesus sanoi samaa:

"Tämä paha ja avionrikkoja sukupolvi tavoittelee merkkiä, mutta sille ei anneta muuta merkkiä kuin profeetta Joonan merkki. Kuten Joonan oli meripedon sisässä kolme päivää ja kolme yötä, niin on myös Ihmisen Poika oleva maan povessa kolme päivää ja kolme yötä." (Matt. 12:39-40)

Molemmissa tilanteissa Jeesus julisti, että ainoa merkki, joka kykenisi lopullisesti ilmoittamaan Hänet ja osoittamaan Hänen valtansa, olisi Hänen kuolemansa ja ylönousemuksensa. Tässä lopullisessa merkissä sekä Hänen kuolemansa että Hänen ylönousemuksensa muodostavat erottamattoman kokonaisuuden, joka vastaansanomattomasti todisti, kuka Hän oli ja mistä Hänen valtansa oli peräisin.

Tapahtumien kulku

Luvut 18-21 käsittelevät näitä viimeisen tunnusmerkin kahta osaa. On siksi syytä katsahtaa kokonaisuuteen ennen kuin menemme yksityiskohtiin. Jakeissa 18:1-11

on eräänlainen alkusoitto, tapahtumat puutarhassa ja kavaltaminen. Jakeesta 18:12 aina 19:16 asti kuvataan kahta oikeudenkäyntiä, uskonnollista ja poliittista, pappien ja Pilatuksen edessä. Luvun 19 jakeissa 17-37 kuvataan Jeesuksen ristiinnaulitseminen. Luvun loppuosan jakeet 38-42 kuvaavat lyhyesti Jeesuksen hautaamisen. Sitten luvuissa 20 ja 21 kohtaamme ylösnousseen Jeesuksen.

Tämänkertainen jaksomme 18. luvun alusta jakautuu kahteen osaan. Ensin Jeesus kavalletaan 1-18 ja sitten oikeudenkäynti pappien edessä 19-27.

Kavaltaminen 1-18

Yöllisissä tapahtumissa puutarhassa pistää silmään Jeesuksen majesteetillisuus ja Hänen syvä nöyryytensä. Johannes aloittaa kertomalla huolellisesti, missä oli tapahtumapaikka:

"Tämän sanottuaan Jeesus lähti opetuslastensa kanssa Kidronin puron toiselle puolelle. Siellä oli puutarha, johon hän meni opetuslapsineen."

Kyseessä oli ilmeisellä tavalla yksityinen puutarha, johon Jeesuksella oli oikeus mennä. Kysymys ei siis ollut julkisesta paikasta.

"Myös Juudas, hänen kavaltajansa, tiesi sen paikan"

Ihmisen on mahdollista tuntea jopa kaikkein pyhimät paikat ja silti tehdä niissä mitä kauheimpia tekoja. Juudas tiesi paikan, *"koska Jeesus ja hänen opetuslapsensa usein olivat kokoontuneet sinne."* Juudas vei vangitsijajoukkion siis tutulle paikalle.

Vangitsijat

On ilmeistä, että kun Jeesus oli rukoillut Getsemanen rukouksensa, Hän ei enää kätkeytynyt vaan tuli avoimesti esiin. Hän meni sille paikalle, mistä tiesi Juudaksen löytävän Hänet. Jeesus kulki tietään majesteetillisesti, kuninkaallisesti halliten tapahtumien kulkua. Vähän aikaisemmin yläsalissa Hän oli määrännyt Juudaksen hoitamaan tehtävänsä nopeasti: *"Minkä teet, tee se pian."*

Sitten Jeesus annettuaan ympärillään oleville miehille viimeiset opetukset, meni puutarhaan, johon tiesi Juudaksen löytävän tiensä.

"Juudas otti sotilasjoukon", kysymys oli kohortista eli noin komppanian suuruisesta roomalaisten sotilaiden yksiköstä. Jeesuksen viholliset olivat päättäneet tehdä Jeesuksesta ja Hänen seuraajistaan lopun ja joukon suuruus kertoo siitä, että he olivat ennakoineet, että Jeesuksen vangitseminen aiheuttaisi vaikeuksia. Heillä oli mukanaan myös tempelipoliisin yksikkö ja lisäksi joukko fariseuksen puolueen edustajia. Ylipapit edustivat saddukeusten puoluetta, jota fariseukset sekä uskonnollisesti että poliittisesti vastustivat, mutta nyt Jeesuksen kiinniottamisessa nämä kaksi toisiaan vihaavaa ryhmittymää löysivät toisensa.

Vangitsijat tulivat *"sinne soihdut, lyhdyt ja aseet mukanaan."* Vaikka pääsiäisen täysikuu oli korkealla ja valaisi maisemaa, heillä oli soihtuja ja lampuja, sillä he ilmeisellä tavalla arvioivat Jeesuksen kätkeytyvän heiltä puutarhan puiden ja pensaiden sekaan.

Majesteetin tie

Neljässä seuraavassa jakeessa loistaa Jeesuksen kuninkaallisuus:

"Tietäen kaiken, mikä häntä oli kohtaava, Jeesus astui esiin ja sanoi heille: 'Ketä te etsitte?'"

Jae kertoo kristallin kirrkaasti, että Jeesus ei kulkenut Golgatalle tapahtumien kulun uhrina. Hän tiesi täydellisesti kaiken, mikä Hänelle oli tapahtumassa. Hän astui esiin majesteetillisuudessaan. Milloinkaan Hän ei ollut kuninkaallisempi käytökseltään

kuin silloin, kun Hänen silmänsä olivat kiinnitetty ristin suuntaan. Ilmaisui *"Jeesus astui esiin"* tarkoittaa, että Hän tuli ulos puutarhasta, sen ulkopuolelle niin, että kiinnittäjät saattoivat helposti havaita Hänet.

Nyt tapahtui jotain sellaista, missä Jeesuksen valtasuuruus loisti. Kun Jeesus tuli Juudaksen ja joukon eteen, Hän kysyi: *"Ketä te etsitte?"* Heidän vastaukseensa *"Jeesusta, Nasaretilaista"* Jeesus lausui: *"Minä olen"*. Vastaus sisälsi Jumalan pyhän nimen. "Te etsitte Nasaretin Jeesusta, ihmistä, mutta Minä olen Pelastaja Jumala, Jahve, "Minä olen".

Kun Jeesus oli sen sanonut, niin roomalainen sotilaskohortti kuin ylipappien ja fariseustenkin miehet vetäytyivät taaksepäin ja kaatuivat maahan. Jokin Jeesuksen valtasuuruudessa työnsi heidät nurin. Ehkä he näkivät Herran kirkkauden välähdyksen ehkä jotain muuta. Raamattu ei sitä kerro. Toden näköisesti oli kysymys sellaisesta voimasta Jeesuksen olemuksessa, että kohdatessaan sen, miehet eivät pysyneet pystyssä. He eivät yksinkertaisesti kyenneet vangitsemaan Häntä.

Aivan viimeiseen asti Jeesus osoitti sen, minkä Hän oli aiemminkin evankeliumissamme osoittanut, että kukaan ihminen ei Häntä kykenisi vangitsemaan ennekuin tulee se hetki, jona Hän itse luovuttaa itsensä Jumalan Uhririkaritsaksi. Nytkään Juudaksen johtamilta joukoilta asia ei olisi onnistunut, ellei Jeesus itse olisi lähtenyt sille tielle.

Nöyryyden tie

Sitten Jeesus sanoi heille toistamiseen: *"Ketä te etsitte?"* He toistivat vastauksensa: *"Jeesusta, Nasaretilaista."* Siihen Jeesus sanoi:

"Minähän sanoin teille, että minä olen. Jos te siis minua etsitte, niin antakaa näiden mennä."

Kauniilla tavalla Jeesuksen majesteettillisuus ja nöyryys kietoutuvat toisiinsa. Jeesus tiesi, että jos opetuslapset vangittaisiin, he eivät tilannetta kestäisi sortumatta nopeasti ja kauhealla tavalla. Siksi Hän antoi määräyksen: Ottakaa minut kiinni, mutta päästäkää nämä. Tässäkin Jeesus osoitti, kuka tapahtumien kulkua hallitsi.

Pietari ja miekka

Silloin Simon vetäisi miekan tupestaan ja löi sillä puolustaakseen Jeesusta. Pidän Pietarista. Hänessä oli sentään jotain, vaikka se olikin väärää. Hänellä oli vilpittömyys, mutta taitamatonta intoa. Toinen evankelista kertoo, että viimeinen parantamisihme ennen ristiä tarvittiin Jeesuksen oman opetuslapsen väärän innon seurausten korjaamiseen. Malkuksen korva parani. Luulen, että Jeesus joutuu yhä parantamaan monia sellaisia haavoja, joita Hänen lihallisesta innostaan palavat seuraajansa taitamattomuudellaan toisiin lyövät.

Mitä Jeesus sanoi Pietarille: *"Pistä miekkasi tuppeen. Enkö minä joisi maljaa, minkä Isä on minulle antanut?"* Pietarin kiivaus oli lihallista ja taitamatonta. Hermostuneen Pietarin miekanisku sellaisenaan kertoo jotain hänen mielentilastaan. Jos yrittää miekalla katkaista toisen kaulan, mutta saa vain korvan irti, niin kysymys on surkeasta aseiden käytöstä. Hän oli täynnä lihallista kiivautta Herran puolesta, se oli väärää ja lisäksi pelkkää hutiloitua.

Malja

Jeesus sanoi: "Enkö minä joisi maljaa, minkä Isä on minulle antanut?"

Vaikka Johannes ei kuvannut Getsemanen rukousta niin kuin muut evankelistat, se vaikutus ja vastaus näkyy tässä sanassa Pietarille. Jeesushan oli rukoillut:

"Isäni, jos on mahdollista, menköön minulta pois tämä malja. Ei kuitenkaan niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä." (Matt. 26:39)

Syvässä tuskassa, sydän ja koko ruumis verta hikoillen, mutta täydessä yhteydessä Isän kanssa Hän kävi rukoustaistelunsa. Nyt näkyy rukoustaistelun tulos:

"Enkö minä joisi maljaa, minkä Isä on minulle antanut?"

Pietarilla oli kiivautta mutta ilman viisautta. Jeesuksella oli kiivaus viisaudessa: *"Kiivaus sinun huoneesi tähden kuluttaa minut,"* (Joh. 2:17) niin kuin profeetta oli kirjoittanut ennalta nähdessään Jeesuksen kärsimystien.

"Olen nostanut huulilleni maljan, jonka katkeruus on niin syvä, että sitä yksikään ihmismieli ei koskaan kykene luotaamaan. Enkö joisi sitä?"

Näissä Jeesuksen sanoissa näkyy Hänen majesteettinsa suuruus ja Hänen nöyryytensä syvyys.

Jos minun syntieni oikeudenmukainen rangaistus on Jumalan pyhä tuli kadotuksessa, sitä kuvaa yksi pisara Jeesuksen kärsimysten maljassa. Kun sitten Jeesus joutui juomaan koko maailman syntien rangaistuksen, siinä oli hänelle annettu malja. Viimeistä pisaraa myöten Hän sen tyhjensi Golgatan ristillä. Siihen tyhjjeni myös Jumalan oikeudenmukainen ja pyhä viha minua kohtaan. Sain kaiken anteeksi. Saan olla Jumalan rakas lapsi. Ylistys Kristukselle!

Oikeudenkäynti ylipappien edessä

"Sotilasjoukko, päällikkö ja juutalaisten palvelijat ottivat Jeesuksen kiinni, sitoivat hänet."

Tämä jae herättää eräissä mielessä jopa hilpeyttä. Niin, kyllä he sitoivat Jeesuksen. Mutta kuinka monta miestä siihen tarvittiinkaan! Sotilasjoukko, päällikkö, joka erityisesti mainitaan, ja lisäksi vielä juutalaiset temppelepoliisit. Kaikki he hyökkäsivät Jeesuksen kimppuun ja sitoivat Hänet. *Hekö sitoivat Hänet?* Niin he varmaan ajattelivat. Mutta mikä todellisuudessa Hänet satoi? Rakkaus minuun! Rakkaus Sinuun! Eivät Jeesusta sitoneet noiden typerien miesten köydet, vaan Jumalan rakkauden iankaikkiset siteet.

Sidottuna Jeesus vietiin Hannaan luon. Johannes kuvaa vain tämän valmistavan kuulustelun Hannaan luona ja toteaa jakeessa 24, että Jeesus lähetettiin edelleen sidottuna ylipappi Kaifaan luon. Johannes sivuuttaa täysin Jeesuksen kuulustelut Kaifaan luona ja korkeimmassa neuvostossa, Sanhedrinissa, jossa Jeesus vastasi Kaifaan kysymykseen *"Oletko sinä Kristus, sen Ylistetyn Poika?"* kuninkaallisilla sanoilla *"Minä olen. Ja te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvissä."*

Jakeessa 28 sanotaan: *"He veivät Jeesuksen Kaifaan luota maaherran palatsiin. Oli varhainen aamu."*

Johanneksen keskittyminen vain Hannaan luona tapahtuviin valmistaviin kuulusteluihin selittyy osaksi sillä, että Hannas oli aikansa juutalaisuuden eräs merkittävimpiä vaikuttajia. Viisi hänen pojistaan toimi ylipapin virassa. Virkajärjestyksen mukaan Hannaan olisi pitänyt olla ylipappi, mutta poliittisista syistä Rooma vastusti häntä, mutta suostui siihen, että Kaifas, Hannaan vävy nimitettiin virkaan. Hannas ei ehkä muutenkaan ollut kovin innostunut ylipapin virasta, koska häntä kiinnosti enemmän rahan tekeminen. Hänestä oli tullut eräs aikansa rikkaimmista juutalaisista kiitos kiristys- ja riistotaitojensa. Jotkut ovat sitä mieltä, että hän oli kyennyt säilyttämään itselleen korkeimman neuvoston, Sanhedrinin, puheenjohtajuuden. Oli miten tahansa, hän oli niin vaikutusvaltainen, että ensimmäiseksi Jeesus vietiin hänen luokseen.

Pietari hiilivalkealla

Kaksi Jeesuksen opetuslapsista meni aina Hannaan talolle asti. Toinen heistä meni talon sisäpihaan asti. Hän oli todennäköisesti evankeliumin kirjoittaja Johannes. Toinen oli Pietari. Muut opetuslapset olivat hajaantuneet kukin taholleen. Johannes meni suoraan sisälle pihaan, mutta Pietari seisahtui portille ja jäi ulkopuolelle. On vähintään kuvaavaa, että toista opetuslapsista ei grillattu kiusallisilla kysymyksillä vain Pietaria. Pietarin vaikeudet alkoivat, kun hän jäi ulkopuolelle. Johannes kaikesta päätellen aavisti Pietarin olevan vaarassa portin ulkopuolella ja meni portille, puhui ovenvartijatytölle ja tämä päästi Pietarin sisään.

Sinä yönä oli kylmä, ja siksi pihalle oli viritelty hiilivalkea. Todennäköisesti Johannes ja Pietarin kylmyyden tunnetta lisäsi pelko ja sen mukanaan tuoma kylmä hiki. Pietari meni lämmittelemään Jeesuksen vihollisten sytyttämälle tulelle. Tänäänkin on vaarallista mennä lämmittelemään Jeesuksen vastustajien seuraan.

Kuulustelu

Jeesuksen kuulustelu Hannaan edessä oli lyhyt. Hannas esitti Jeesukselle kysymyksiä Hänen opetuksistaan ja opetuslapsistaan. Hän toivoi, että Jeesus olisi julistanut itsensä Messiaaksi, olisi kertonut omista tavoitteistaan, päämääristään ja opetuksistaan sekä paljastanut, kuinka syvälle Hänen opetuslapsensa olivat joutuneet Hänen opetustensa pauloihin. Hän pyrki saamaan Jeesuksesta irti sellaista, johon hän olisi voinut tarttua syyttäessään Jeesusta ja saadakseen niiden perusteella Jeesukselle kuolemantuomion asiasta lopullisesti päättävien viranomaisten edessä.

Kysymys ei siis ollut kuulustelijasta, joka olisi halunnut saada tietää totuuden, vaan vihollisesta, joka aamun valjetessa halusi nopeasti saada Jeesuksen roomalaisten viranomaisten käsiin. Hannas esitti kysymyksensä todennäköisesti erittäin kohteliaaseen sävyyn:

"Kerro meille, mistä toiminnassasi on kysymys. Mitä opetat? Mihin Sinä ja opetuslapsesi pyritte?"

Pyhä viha

Jeesus vastasi pyhän vihan vallassa. Se näkyy siitä, miten Jeesuksen vihaisen äänensävyn suututtama virkailija löi Jeesusta. Siinä, mitä Jeesus sanoi Hannakselle, korostus oli sanalla "Minä":

"Minä olen puhunut julkisesti maailmalle, aina opettaen synagogissa ja temppelissä, joihin kaikki juutalaiset kokoontuvat, enkä ole puhunut mitään salassa."

Julistus paljasti, miten täysin vastakkaiset olivat Hänen ja Hänen vihollistensa menettelytavat. Jeesuksen toiminnan salainen urkkiminen oli jatkunut jo pitkään, ja Jeesus tiesi sen hyvin. Hän sanoi siksi:

"Miksi kysyt? Sinähän tiedät jo kaiken. Ellet todellakaan tiedä, niin kysy niiltä, jotka ovat olleet ympärilläni. Olen toiminut julkisuudessa ja puhunut avoimesti. Minä en ole pitänyt salaisia kokouksia. En ole juonitellut mitään maallista hallitusta vastaan. Kaikki toimintani on ollut päivän valossa."

Vastauksen vihaisuuden vuoksi vierellä seisonut palvelija sanoi:

"Niinkö sinä vastaat ylimmäiselle papille?"

Huomaa sana "niinkö". Jeesus nuhteli Hannasta ja palvelija löi Jeesusta. Jeesus ei vastannut palvelijalle tavastaan puhua, vaan viittasi jälleen kaikkeen opetukseensa, jonka Hän oli antanut julkisesti:

"Jos puhuin väärin, näytä se toteen, mutta jos puhuin oikein, miksi minua lyöt?"

Kuulustelu oli ohi. Hannaksella ei ollut enää mitään sanottavaa. Jeesus sidottiin uudestaan ja lähetettiin Kaifaan eteen.

Pietarin kieltämiset

Pietarin seisokkellessa lämmittelemässä hänen luokseen tultiin uudelleen. Ensimmäinen kieltäminen oli tapahtunut portilla, kun ovea vartioinut palvelijatar oli tunnistanut hänet. Nyt he tulivat jälleen ja kysyivät:

"Etkö sinäkin ole hänen opetuslapsiaan?" Hän kielsi.

"Silloin eräs ylimmäisen papin palvelijoista, sen sukulainen, jolta Pietari oli sivaltanut korvan, sanoi: 'Enkö minä nähnyt sinua puutarhassa hänen kanssaan?' Pietari kielsi taas."

Johannes ei kerro mitään kiroilusta ja vannomisesta. Sen kertoo Markus evankeliumissaan, jonka sisällöstä Pietari itse oli vastuussa. Johannes kertoo vain itse murhenäytelmän: *"Pietari kielsi taas. Samassa lauloi kukko."*

Hän ei mainitse liioin Jeesuksen katsetta.

Kertomus on traaginen. Kiivaudessa ilman viisautta Pietari huitoi miekalla. Heikkouden valtaan joutuneena ja vapisevana hän sanoi kolme kertaa, ennen auringon nousua, ettei hän tunne Jeesusta eikä hänellä ole mitään tekemistä Jeesuksen kanssa. Luen tapahtuman arkuudella:

"Sen tähden, joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei lankea." (1.Kor. 10:12)

Parannus elämäksi

Juudas petti ja Pietari kielsi tuntevansa Jeesuksen. Molemmat ovat suuria syntejä, joihin kuka tahansa meistäkin voi langeta. Molemmille Jeesus kertoi etukäteen, mitä he tulisivat tekemään. Kummatkin katuiivat syntejään. Mutta toinen joutui kadotukseen ja toinen sai armon ja hänestä tuli Jeesuksen ylösnousemuksen väkevä todistaja. Mistä ero johtui? Eikö Pietarin synty, kolmesti toistettu ollut selkeää Jeesuksen luottamuksen pettämistä? Ero ei siis ollut syntien suuruudessa, vaan siitä, miten he menettelivät langettuaan. Juudas katui, tunnusti tehneensä väärin, mutta ei Jeesukseen vaan itseensä ja ylipappeihin päin. Pietari katui, tunnusti syntinsä kyynelin **Jeesukseen päin**. Syyllisyyden tuskassa häntä kantoivat Jeesuksen armahtava katse ja Jeesuksen lupaus siitä, että Hän rukoilisi, ettei Pietarin usko lankeemuksen keskellä romahtaisi.

Juudas katui, mutta ei jäänyt Jeesuksen varaan. Hän päätti hoitaa vastuunsa itse eli jäi epäuskon valtaan. Pietari katui ja jätti itsensä Jeesuksen armon varaan. Kristillinen parannus on katumusta ja syntien tunnustamista Jeesukselle ja jäämistä oman tunnon syytöstenkin keskellä kokonaan Vapahtajan armon varaan. Pietari sai armon, sillä Jeesus kulki koko ristin tien loppuun asti kantaen myös Hänen ja muidenkin opetuslasten syntien rangaistuksen.

Jos sinä olet pettänyt Jeesuksen tai kieltänyt muista, mitä Hän lupasi: *"Sitä, joka tulee minun luokseni, minä en ikinä heitä ulos."* (Joh. 6:37) Hän kulki petollisten ja kieltäjien tähden Golgatan tien loppuun asti. Yksikään, joka langenneena tulee Hänen luokseen, ei jää armosta osattomaksi. Käy siis tänään Armahtajasi luo!

Ito Masaharu todistus

Leukemiaan sairastumisestani on nyt kulunut yhdeksän vuotta. Olen Jumalalle kiitollinen siitä, että olen tähän asti saanut tulla monien veljien ja sisarten rukousten tukemana. Tällä hetkellä yritän saada pitkiksi venyneitä teologian opintojani maaliskuuhun mennessä päätök-

seen kirjoittamalla lopputyötä. (Suom. huom.: Itoo sai kaikki opintonsa valmiiksi, mutta ei sairauden uusittua enää päässyt osallistumaan loppuentteihin. Hän pääsi Herran luo 2008)

Olin 52-vuotias, kun sairastuin äkilliseen leukemiaan vuonna 1998. Työskentelin silloin Hiroshimassa ja aivan viime hetkellä sain avun Hiroshiman Punaisen Ristin Ydinpommisairaalassa. Siihen asti olin elänyt täysin terveenä ja ajatellut, että vakavat sairaudet kuuluvat muille, eivät minulle. Sairasvuoteellani joudun kohtaamaan sen, että minun elämäni päättyisi tähän.

Vuoden ja seitsemän kuukauden sairaalahoidon seurauksena leukemia saatiin paranemaan ja sairauden keskellä syventyneiden uskonkokemusten rohkaisemana ja Pyhän Hengen johdatamana päätin omistautua kokotoimiseen evankeliumin julistamiseen. Vuonna 2002 minut hyväksyttiin 56-vuotiaana Koben Luterilaisen Teologisen Seminaarin opiskelijaksi. Omistauduin niin opintoihini, että lähes unohdin sairauteni. Mutta kesäloman lähestyessä kävi ilmi, että olin sairastunut uudelleen, mutta tällä kertaa eri tyyppiseen leukemiaan. Sen jälkeen olen joutunut viisi kertaa pitemmille hoitojaksoille sairaalaan. Yhteensä sairaala-aikaa on kertynyt jo kolme vuotta kolme kuukautta. Vaimoni, poikani ja teologisen seminaarin rehtorin läsnä ollessa lääkärit totesivat minulla olevan 4 - 5 kuukautta elinaikaa jäljellä. Mutta kesäkuussa 2005 pääsin kuitenkin jatkamaan opintojani.

Maaliskuussa 2007 sairaus uusi jo viidettä kertaa eikä uusia hoitoja enää voitu antaa ja olin voimaton sairaalan vuoteella lähestyvän kuoleman edessä. Jumalan kasvojen edessä jouduin kohtaamaan oman arvottoman ja köyhän alastoman olemukseni. Tajusin, miten olin väärin ajatellut, että Jumala varmasti arvostaa lujaa tahtoani ja jotain minussa ja vastaa minun rukouksiini ja varmasti parantaa minut. Ymmärsin, että tuollainen asennehan merkitsee sitä, että vedän Jumalan inhimillisten halujeni ja oman itsekkään minäni vaatimusten toteuttajan tasolle. Niin sydämessäni mureni paljon siihenastisesta arvostuksistani.

En voinut enää muuta kuin huutaa: "Herra, armahda palvelijaasi!" Mutta silloin sydämeni keveni. Huomasin, että en ollut vain ihmisten vaan myös Jumalan edessä yrittänyt näyttää olevani parempi kuin mitä olin. Mutta Jumala vapautti minut. Jumalan rakkaus on aivan toista kuin sellainen rakkaus, joka yritetään herättää omalla arvollisuudella tai viehättävyydellä. Vaikka kuinka yrittäisi saavuttaa yltäkylläistä elämää ja vaikka saavuttaisi kaiken haluamansa ja vaikka ei eläessään menettäisi mitään saavuttamastaan, aika vie kaiken tämän kuitenkin kohti kuolemaa. Se merkitsee, että menettää kaiken, mitä oli tavoitellut. Ihminen on kuolevainen eikä pääse millään irti olemuksensa köyhyydestä. Ihmisen todellinen arvo löytyy vain siitä Jumalan rakkaudesta, joka kohdistuu riisuttuun, ansiottomaan ja alastomaan ihmiseen.

Lopulta minulle kuitenkin päätettiin vielä antaa lisähoitoja ja pääsin elokuun lopussa pois sairaalasta. Mutta tämä kerta opetti minulle, että sairastaminen on yksi arvokas osa elämääni ja että oman kuolemansa kohtaamisessa voi löytyä armo. Sairastamalla oppii myös ymmärtämään sairaita. Sairastamalla voi oppia jättämään itsensä kokonaan niin Herran käsiin, että saa maistaa rauhaa. Kun kaikki inhimillinen on tehty, voi päästä ylpeydestä nöyryyden laaksoon. Kuolema silmien edessä tajuaa, että usko merkitsee itsensä 100% jättämistä Herran käsiin. Siinä sain myös kokea uskomattoman ihmeen. Kun elämän raja tuli vastaan, löysinkin toivon Herrassa. Opin myös kiittämään yhden päivän elämästä.

Mutta tajusin myös, että edessäni oli myös väistämättä paluu sairaalaan. Mitään inhimillistä paranemisen keinoa ei enää ole. Minulla on vain tämä yksi päivä kerrallaan. Sen saan elää Herrani edessä elämästä kiittäen, iloiten ja jättäen kaiken Hänen käsiinsä.

Vaikka syntymän perusteella ihmiselämä tuntuisikin kovin epätasapuoliselta ja epäoikeudenmukaiselta, kuolema tekee kaikista tasa-arvoisia. Sen edessä rikkaus, valta ja asema menettävät merkityksensä, mitään niistä ei voi viedä mukanaan. Yksin on täältä lähdettävä. Mutta kristittyinä minulla on toivo siitä, että saan asua yhdessä Herran kanssa kirkkaudessa.

Jeesus tuli maailmaan antamaan meille elämän. Uskomalla Herraan Jeesukseen saamme elämän. Herra Jeesus on itse Elämä. Hän on Jumala, Hän on ylösnousemus. Hän antaa ihmisille iankaikkisen elämän. Hän on Elämän Leipä. Hän antaa elämän oman kuolemansa kautta. "Poikaan uskovalla on ikuinen elämä. Mutta se, joka ei usko ja ole kuuliainen Pojalle, ei ole näkevä elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällään." Iankaikkinen elämä alkaa siis jo täällä ajassa niille, jotka uskovat Herraan Jeesukseen.

Psalmi 23 vakuuttaa: "Vaikka minä vaeltaisin kuolemanvarjon laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet kanssani." Olen onnellinen, kun saan niin elämässä kuin kuolemassa luovuttaa päätösvallan ja hallintavallan Jumalan käsiin. Jumala, joka on istuttanut sydämeeni ikuisuuden ajatukset, on antanut minulle varman toivon ja lupauksen loputtomasta elämästä, johon Hän varjelee minut Jeesuksen Kristuksen kirkkauden evankeliumissa. Tästä kaikesta olen kiitollinen.

Entä Sinä?

Oletko Sinä langennut? Painaako Sinua syyllisyys? Katso Jeesukseen, joka käy kunninkaana kohti ristiä, jotta Sinä saisit anteeksi kaikki syntisi ja lankeemuksesi. Katso Hänen silmiään, joista loistaa rakkaus Sinua kohtaan. Saat käydä juuri niin langenneena kuin olet nyt Herran luo. Huuda Hänelle: "Herra armahda minua!" Hänen vastauksensa kuuluu ristin päältä: "Isä anna hänelle anteeksi!" Velkasi on maksettu, syntisi sovitettu. Mene rauhaan!